

LENTEWEEMOED.

Neen, we hebben den winter niet lief. Hij is zoo donker, zoo koud, zoo dood. We weten wel, dat in zijn knoppen het leven sluimert der komende lente, dat onder zijn afgevallen blad de plantengroei zich gereed maakt tot uitspruiten, maar we zien dat niet; we zien niet anders dan dood gebladerte, in glibberige vochtigheid liggende ter aarde, vertreden door den voet; dan kale twijgen, die zonder eenige sierlijke buiging uitsteken van de kromme takken; dan weiden zonder eenige fleur en akkers zonder eenigen groei. We hebben een bewolkten hemel, een dampkring, die letterlijk niets is dan een kring van dampen, waarin vruchteloos het oog staart naar iets opwekkends, iets, dat onze stemming verbeteren kan, en we prijzen ons gelukkig, zoo een enkele maal de sneeuw de droevige aarde voor ons oog verbergt en ons een andersoortig landschap geeft, schoon op zijn manier, maar meer nog dan de sombere natuur van straks symbool van den dood, wijl het levenwekkende water verhard is tot dood kristal.

Neen, we hebben den winter niet lief, want we hebben het leven lief, en de winter is de dood. Met wat groote blijdschap vinden we in Januari een armoedig madeliefje, dat den strijd tegen de koude heeft volgehouden; met wat dankbare vreugde vinden we straks op de bermen der wegen onder de beschutting der boomen het eerste grasgroen en de eerste bladeren van hanevoet, waarnaar we in den zomer niet omzien, en in het struikgewas langs de slooten de eerste blaadjes van kamperfoelie of in de heggen een uitspruitsel van de vlier. Hoe juichen we, als we weldra elkaar de eerste katjes van den els kunnen toonen of het teedere dons van de wilgen, als de olmen hun bruine bloesems voortbrengen en de knoppen der seringgen groen worden. Hoe verblijden we ons, als we de lente zien terugkeeren met leven. Straks in den zomer zullen we klagen over de vliegen, maar thans staren we met welgevallen op de vlucht van het eerste vliegje, dat zich ontworstelt aan zijn ompopping; in den zomer zullen we de vlinders beschouwen als vijanden, maar thans letten we op de bevallige vlucht van het eerste koolwitje, dat uitgaat om honig te zoeken in primula's en crocussen, de eerste bloemen der lente. Elk nieuw teeken van het ontwaakte leven verblijdt ons; we roepen het elkander toe: „De bloemen zijn gezien in den lande,” en we trekken naar buiten, naar woud en veld en heide om het leven te begroeten, het nieuwe leven.

Want we zijn kinderen des levens; we hebben het leven lief en we haten den dood; we zijn kinderen des lichts, we hebben het licht lief en we haten de duisternis; we zijn kinderen van de warmte; we hebben de weldoende warmte lief en haten de doodende koude. We zijn niet geschapen om te sterven, maar om te leven, en bij elke nieuwe lente gevoelt zelfs de grijsaard, die zijn levenseind vlak voor zich ziet, dat hij een kind des levens is en altijd behoorde te leven. De lente is ons een herinnering aan den hof van Eden, die geen versterven en geen verwelken kende, en bij het eerste lentegroen, bij het herboren vogelgezang, denken we niet aan den dood, die op aarde is.

We denken aan hem niet, omdat we aan hem niet denken willen. Maar juist de inspanning, die het ons kost, om temidden van het hernieuwde leven den dood te bannen uit onze gedachten, die inspanning stemt ons weemoedig. Want we weten wel, dat de dood achter de lenteheerlijkheid grijnslacht; dat hij spot met onze lente-

blijdschap, wel wetend, dat hem de heerschappij is ook over het nieuwe leven, dat alom zich openbaart.

De nieuwe bladeren, thans zoo frisch en geurig, zullen verdorren en afvallen, zullen afgevreten worden door nijdig gedierte; de nieuwe bloemen, thans een lust voor het oog, zullen verwelken en vergaan en neerliggen in het slijk; de dartele lammertjes, thans geboren, zullen ter slachbank worden geleid; de jonge vogeltjes, thans beschermd door moeders vleugels — ziet ge het roofdier niet, dat ze bedreigt met den grijpenden klauw? ziet ge den havik niet, met pijlsnelle vlucht neerschietend op zijn weerlooze prooi? En het zaad, dat gij uitzaait in hope, zal voor een deel verrotten in den grond, zal voor een deel sterven van ziekte en verderf; het zal regen krijgen, als het zonneschijn behoeft, en verbranden door de hitte, als het zoo gaarne verkwikt wil worden door den dauw, die maar niet dalen wil van den koperen hemel.

Dat is de werkelijkheid, die wij niet zien willen in onze blijdschap over de nieuwe lente. We weten, dat het nieuwe leven ook weer de prooi zal worden van den dood, gelijk dat geschied is het vorige jaar, toen de herfst al onze lente-illusien heeft weggevaagd met zijn gure regenvlagen; gelijk dat geschied is zoolang onze herinnering reikt, en zoolang de herinnering reikt van de menschheid. Elke lente heeft getracht het leven te brengen op aarde, en elke herfst heeft het leven weer gebracht onder de heerschappij van den dood, den koning, die weerstreefd wordt, maar die licht met den vruchteloosen weerstand, dien hij ontmoet. Leven — dood — leven — dood — dat is de klokketijd van den aardschen tijd, en het hart krimpt ineen van weemoed bij de gedachte, dat de dood het laatste woord heeft. Dood — dood — de natuur dood, het leven dood, de menschheid dood.

Maar neen, duizendmaal neen, de dood heeft het laatste woord niet! Gode zij dank! Het leven zal triomfeeren! Onder het sombere gelui der doodsklok klinkt een jubelkreet: „De dood is verslonden tot overwinning!” Eenmaal was er Een, die sprak: „Ik ben de Opstanding en het Leven,” Een die gezegd heeft: „Ik ben dood geweest en ik leef.” De dood heeft slechts eenmaal recht over het leven; wie eenmaal dood geweest is, over Hem heerscht de dood niet ten tweeden male. En wie met Hem gestorven is, deelt in Zijn opstandingsleven. „Ik ben met Christus gestorven en ik leef,” juicht de apostel, en al wie in Christus gelooft, weet het, dat hij leven zal, al ware hij ook gestorven. Niet de dood heerscht, maar het leven.

Wie Christus niet kent, zou weenen in de lente, weenen, dat al het nieuwe schoon, ach, zoo spoedig, weer verwijnen en sterven moet. Wie Christus niet kent, zou weenen bij de geboorte van ieder menschenkind, weenen, dat het jonge leven slechts bestemd ware om te sterven. Maar wie Hem kent, ziet achter de duisternis het licht, achter het verderf de heerlijkheid, achter den dood het leven.

„Zie, Ik maak alle dingen nieuw!” Dat is de triomfkreet, die het sombere grijnslachen van den dood zal overstemmen tot in eeuwigheid. En komt dan in het voorjaar de lente met nieuw groen, nieuwe bloemen, nieuw vogelengezang, dan willen we dat nieuwe leven niet zien in het licht der aarde, maar in het licht des hemels. In 'taardsche licht spelt het nieuwe leven den dood, in het licht der eeuwigheid is het ons profetie van het leven, het alles overwinnende leven. Nu nog worstelt het leven tegen den dood, maar de opstanding van Christus is ons de zekerheid, dat de toekomst niet is voor den dood, maar voor het eeuwige leven.

Welzalig, wie Hem kennen. Zij smaken een lentevreugde, die zelfs door de gedachte des doods niet kan worden overwonnen.

A. L.

